

De la disperare la speranță

Rocio P. Zwirner

Născută într-o familie spaniolă cu patru băieți și patru fete, am venit pe lume la Madrid. Familia noastră era profund angajată în Biserica Catolică. Una dintre mătușile mele, Maria Josefa Segovia, era cofondatoarea unui

Dintre toți frații și surorile mele, eu sunt cea mai mică

ordin călugăresc secular numit „Institucion Teresiana“,^{*} consacrat învățămîntului.

Primii ani de viață

Cînd am împlinit doi ani, am fost plasată împreună cu două dintre surorile mele într-o școală cu internat afiliată unei mănăstiri. Această instituție, în care ne petreceam săptămîna, era condusă de călugărițe care predau într-o școală publică. La sfîrșitul săptămîinii reveneam la părinții noștri. Mama

Ziua primei mele împărtășanii

venea uneori să ne vadă după-amiază, apoi ne pregătea masa de seară. Acolo mi-am primit educația de bază, între vîrsta de 2 și 7 ani. În această casă se găsea o capelă mică cu un altar și un tabernacol. Astfel, încă din fragedă copilărie m-am familiarizat cu toate practicile religioase catolice: am învățat să mă rog, să folosesc apa sfințită, să urmez ritualul liturghiei și al celorlalte sacramente.

La 5 ani m-am spovedit pentru prima dată unui preot, iar la 6 ani m-am pregătit pentru prima mea împărtășanie. Știind pe atunci să scriu și să citesc, am început să memorez *Catehismul catolic al lui Aste-te*,^{**} ca să obțin privilegiul „Sfintei Împărtășanii“. Îmi amintesc bine cu cîtă speranță m-am pregătit de acest eveniment, ferm convinsă că Iesus era cu adevărat prezent în ostia consacrată, și că, de acolo, va veni să

locuiască în inima mea. Îi mulțumesc Domnului că mi-a dat o conștiință sensibilă și m-a făcut receptivă față de ceea ce Îl privea.

Din cîte îmi pot aduce aminte, Iesus era centrul visărilor, aspirațiilor, dorințelor mele. El era Prietenul meu. „Terezienii“ și familia mea mi-au vorbit de Dumnezeu, de Trinitate și de Iesus Cristos. Știam despre viețile multor sfinți și martiri, despre istoria Bisericii Primare (din punctul de vedere al Bi-

^{*} Mișcare a spiritualității catolice axată în esență pe educație și pedagogie – n.ed.

^{**} Manual de catehism catolic spaniol, scris în 1599 de un iezuit – n.ed.

sericii Catolice), despre viețile exemplare din toate epocile istoriei și despre multe personaje biblice.

Doream cu ardoare să imit aceste vieți. Voiam cu adevărat să-I plac lui Dumnezeu și să-I consacru viața. Mă străduiam cu feroare să ascult de toate preceptele Bisericii: liturghia zilnică, spovedania, împărtașania, postul, milostenia, rugăciunile pentru morții din purgatoriu, indulgențele, etc. Afît la școală, cît și acasă, recitam mătâniile. Mă rugam și cînd eram singură. În sacristia capelei de la școală dădeam tot ajutorul pe care îl puteam.

De la vîrsta de 7 ani am frecventat diferite școli catolice private, mai întîi la Madrid, apoi în lanțul de munți Cordoba din sudul Spaniei, pe urmă în provincia Castilia, la Avila, „orașul sfinților și cavalerilor“ și, în final, la Burgos. Trăind totdeauna departe de familie, de fiecare dată cînd mă mutam atașamentul meu personal față de Dumnezeu creștea.

Dorința consacării

La 14 ani am simțit chemarea de a mă consacra lui Dumnezeu ca să-I aparțin doar Lui. Am cerut confesorului [duhovnicului] meu permisiunea de a face un jurămînt de castitate, ceea ce am și făcut la 21 ianuarie 1961. Această zi a fost minunată pentru mine. De acum, purtam pe deget un „inel de logodnă“. Scopul vieții mele părea să se precizeze: voiam să fiu misionară. Mi-am terminat studiile secundare cu proiectul de a deveni asistentă medicală și a fi astfel utilă pe cîmpul de misiune.

La 17 ani am comunicat familiei mele această dorință, dar ai mei nu m-au încurajat. Ei mi-au răspuns că nu-mi vor putea da niciun ajutor financiar și că trebuia să-mi găsesc cît mai repede de lucru.

Un timp de libertate fără margini

După plecarea mea din liceu am avut o adolescență dificilă. Deși trăiam împreună cu familia, am gustat o libertate necunoscută pînă atunci. Nu aveam nici tăria, nici maturitatea spirituală necesare pentru a face față problemelor mele. Deși am încercat să găsesc refugiu și tărie în sacrameente, așa cum fusesem învățată, rămîneam neputincioasă și vulnerabilă, pierdută în această „nouă“ existență pe care mi-o oferea lumea. Mă simțeam coplesită de păcatele mele repetate și nu reușeam să mă domin. Am găsit un loc de muncă, dar nevoile financiare ale familiei erau așa de mari, că nu reușeam să pun suficient deoparte pentru a putea intra la școala de asistente.

M-am pus atunci pe fumat, pe băut și pe profitat de viață în toate felurile posibile și imaginabile. Uneori, mă cuprindea o neliniște îngrozitoare, atît de departe mă simțeam de Dumnezeu. Confesorul meu, un preot augustinian,* n-a vrut să-mi mai dea absoluțiunea [iertarea], căci comiteam fără încetare aceleași păcate. Eram într-o stare atît de disperată, că am fost în cîteva rînduri în pragul sinuciderii.

Un nou confesor

Într-o zi, eram în așa măsură cuprinsă de deznădejde cînd am ieșit din biserica mea, că m-am năpustit plîngînd în mănăstirea dominicană. Un preot a văzut că încercam să mă ascund într-un colț și m-a întrebat de ce plîng. Am început să vorbim. El aștepta răbdător să-mi formulez răspunsurile. Mi-a dat niște sfaturi și mi-a oferit absoluțiunea pe care o doream atît și pe care mi-o refuzase celălalt. Potrivit religiei catolice, dacă nu obțineam binecuvîntarea dată de preot, Dumnezeu nu avea să mă ierte. De atunci, acest preot dominican, părintele Juan Luis Tena, a devenit confesorul și consilierul meu.

Intrarea mea la mănăstire

În ziua cînd am îmbrăcat
rasa Clarisselor

Aveam aproape 18 ani, vîrsta minimă pentru a intra în noviciatul misionarelor „Combonianos“,** , cînd mi-am schimbat brusc părerea și am luat decizia de a deveni o călugăriță izolată în mănăstire. Am fost îndrumată spre mănăstirea Clarisselor,*** „mănăstirea Inimii Sacre“ la Cantalapiedra, aproape de Salamanca, pentru că mama confesorului meu și cinci dintre surorile lui se găseau deja acolo. Am început să corespundez cu aceste călugărițe, mai ales cu Sora Maria Gracia. În felul acesta am decis ca după cîteva luni să intru în această mănăstire.

Cînd le-am spus părinților mei despre decizia mea, ei n-au vrut să-mi dea permisiunea. A

* Nume dat unor călugări care se mîndresc cu spiritualitatea Sfîntului Augustin. Există vreo patruzeci de ordine augustinieni diferite – n.ed.

** Ordin misionar catolic fondat în 1867 de un preot italian, Daniel Comboni – n.ed.

*** Numită și a „Doamnelor Sărace“. Ordin fondat de Clara d'Assisi în 1212, după modelul franciscan – n.ed.

urmat un conflict familial, dar, după multe lupte, ei m-au lăsat să intru în mănăstire, ceea ce am și făcut în 4 februarie 1965.

În ziua aceea eram plină de bucurie și speranță. În același timp, împotrivirea părinților mei mă durea, mai ales cea a mamei mele care, cu părere de rău, îmi permisesese să-mi îndeplinesc dorința cea mai fierbinte: să-I aparțin în întregime lui Dumnezeu.

Viața de călugăriță

M-am străduit să mă adaptez la această viață monahală de sărăcie, de castitate și de supunere, ca și de izolare. Prima dificultate care, la început, era cea mai mare, era aceea de a suporta frigul. În asemenea schituri, austeritatea și sărăcia atrăgeau după sine o privațiune absolută de confort material și personal. Trebuia să ne manifestăm ascultarea „de Domnul“ respectând regulamentul, lucrînd, rugîndu-ne, disciplinîndu-ne, făcînd sacrificii și chiar aplicîndu-ne singure suferințe fizice. Era exclus orice contact cu lumea, ca și cu tot ce-ar fi putut desfăta simțurile. Că ți-era cald sau frig, că ți-era foame sau sete, că sufereai de disconfort, de umilință, de lipsuri, etc., trebuia să faci în așa fel de parcă ai fi stat pe roze.

Nu știu ce simțeau celelalte călugărițe, dar toate aceste neplăceri mi se păreau ușoare cînd le comparam cu dorința mea de a plăcea Domnului, de a-mi cîștiga salvarea mea și pe cea a altcuiva. Noi trebuia să fim, după cum ni se zicea, „corăscumpărătoare cu Iesus și cu Maria“. Mijlocirea noastră pentru cei vii și cei morți făcea din noi „forța ascunsă, însăși inima „sfintei Biserici Catolice“. Cheia succesului în viața creștină, ni se zicea, era viața noastră de rugăciune și de suferință voluntară.

Mi se părea că am descoperit în sfîrșit un port sigur, unde puteam să practic toate sacramentele. Duceam o viață „sfîntă“, departe de orice rău, departe de lume; mă rugam, lucram, îmi impuneam suferințe fizice voluntare și făceam neîncetat sacrificii. Respectam regulamentul mănăstirii mele, jurămintele de călugăriță și preceptele Bisericii Catolice. Oare ce-ar mai fi putut cere Domnul în plus? Oare nu-I dădusem totul? În aparență, eram ascultătoare, silitoare, cinstită și în întregime devotată gloriei lui Dumnezeu.

În august 1965 am îmbrăcat rasa de călugăriță. După un an am pronunțat niște jurăminte provizorii, iar trei ani mai tîrziu, jurămintele mele solemne și definitive. Oficial, definitiv, eram consacrată Domnului, „căsătorită cu Cristos“; cel puțin, așa fusesem învățată.

Cadoul nașei mele

Familia mea a fost invitată la ceremonia îmbrăcării rasei de călugăriță. La 8 august 1965 am fost acceptată în mod oficial la Clarisse. Am primit un nume nou, acela de „Sora Maria a Spiritului Sfânt“. Părinții, frații și surorile mele erau de față, ca și nașa mea. Aceasta mi-a oferit o Biblie, pe care maica stareță mi-a permis s-o citesc. Mi-am început citirea cu Geneza, dar eram departe de a înțelege totul. Îmi plăcea mult mai mult Noul Testament decât cel Vechi. Cum voiam atât de mult să-L cunosc pe Domnul și să-L iubesc, citeam neîncetat în această carte prețioasă. Consultam de asemenea și anumite pasaje din Oficiul Divin* în latinește. Scoteam din ea referințele la cartea Psalmilor pe care îi reciteam zilnic, iar în timpul meu liber îi citeam în spaniolă. Întrucât făcusem latină în liceu, nu peste mult timp am putut să înțeleg și să pot traduce ceea ce citeam din Oficiu.

Setea mea după Dumnezeu

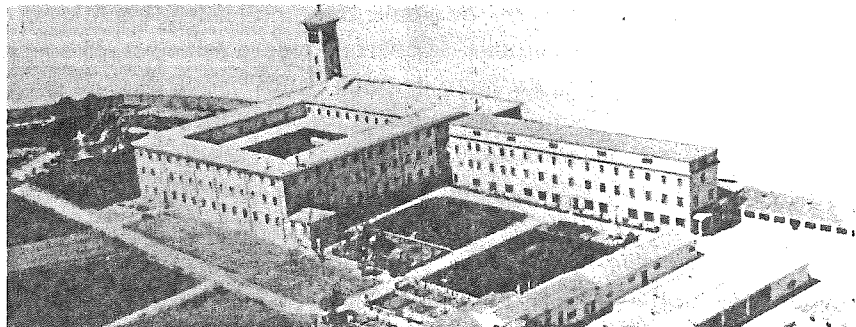
În cursul celor nouă ani pe care i-am petrecut în mănăstire n-am încetat să tot citesc Evanghelia după Ioan. Nu înțelegeam totdeauna calea salvării, dar Îl cunoșteam mai bine pe Cel care îmi vorbea de pe paginile acestei cărți. „Eu sunt Păstorul cel Bun“ (Ioan 10:11), spunea El. „Eu sunt ușa“ (Ioan 10:7). „Eu sunt calea, adevărul și viața“ (Ioan 14:6). „Dacă cuiva îi este sete, să vină la Mine și să bea“ (Ioan 7:37). Istoria întâlnirii lui Iesus cu samaritanca la fântână (Ioan 4:1-26) mă bucura în mod deosebit, și meditam adesea la acest pasaj.

În mijlocul mănăstirii se găsea un puț înconjurat cu arbuști și flori. Mă așezam adesea lângă el ca să mă rog, dorind arzător prezența lui Iesus cu toată mintea, ființa și voința. Îi ziceam: „Doamne, dă-mi să beau, mi-e sete de Tine. Te rog, dă-mi apa Ta vie!“

Anii treceau, și eram tot mai nemulțumită de mine însămi. Voiam să devin tot mai bună din zi în zi, dar cum să fac? Cum puteam să-L mulțumesc pe Domnul meu? Cum să cresc în sfințenie? Neliniștită, am luptat pînă la a-mi pierde echilibrul fizic și psihic.

Iesus, rugîndu-Se pentru ai Săi, a zis: „Nu Te rog să-i scoți din lume, ci să-i păzești de cel rău“ (Ioan 17:15). Doream sfințirea, și Iesus zicea: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul“ (Ioan 17:17). În

* Carte compusă din rugăciuni și lecturi prevăzute pentru o celebrare specială – n.ed.

Mănăstirea, separată de lume

această mănăstire eram în întregime izolate de lume; am fi putut la fel de bine să trăim pe o altă planetă. Totuși, în același capitol, Iesus mai zice: „Cum M-ai trimis pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume“ (Ioan 17:18).

Încercasem să ne convingem pe noi înșine că surorile izolate erau „crema cremei“ vieții mănăstirești. Cu toate acestea, mă izbeam tot mai mult de niște realități care dezmințeau această convingere. Numeroasele noastre regulamente și precepte erau asemănătoare cu cele ale fariseilor, acești oameni religioși care Îl disprețuiseră atât de mult pe Domnul. De exemplu, existau discriminări între călugărițe și vizitatori, între familii bogate și sărace. De

Ca mireasă a lui Cristos cu familia mea în interiorul mănăstirii

altfel, auzeam adesea spunându-se că o minciună „inofensivă“ era folosită ca să te scoată dintr-o situație dificilă, să aperi pe cineva sau ceva, că aceasta însemna că „te servești cu pricepere de mâna stîngă“ și că deci nu era un păcat. Regulamentele, tradițiile și supunerea rigidă ne făceau incapabile să luăm pînă și cea mai mică decizie. Dar totdeauna și pretutindeni, trebuia să salvezi aparențele și să respecti o mie de reguli și formalități.

Conflictele mele interioare

Această mare diferență între ceea ce învățam cu privire la Dumnezeu și la viața spirituală, și viața pe care o duceam la mănăstire m-a dus la un adevărat chin lăuntric. Această luptă m-a făcut să cad bolnavă fizic. Am fost dusă la un medic, căci, brusc, mi-am pierdut total vocea. Maica stareță se temea să nu am tuberculoza căilor respiratorii, căci una dintre călugărițe era deja atinsă de această boală.

O altă soră, din cauza mării suferințe mintale, s-a aruncat în puț. Strigătele ei, nu după ajutor, ci din cauza chinului mental de nepotolit, se auzeau în toată mănăstirea: „Sunt condamnată, sunt condamnată“. Nu știa să înoate, totuși se ținea la suprafața apei, și am putut s-o scoatem vie. Spaima ei în fața condamnării eterne m-a făcut să meditez mult. În timp ce o scoteam din puț, maica stareță nu înceta să repete: „Fiica mea, nu te mai condamna singură“. Dar călugărița nu înceta să plîngă: „Sunt condamnată!“ Și astăzi încă, amintirea acestui eveniment mă umple de durere, căci mulți urmează aceeași cale, punîndu-și credința în ceea ce este mort și gol.

În cursul ultimilor trei ani petrecuți la mănăstire, lupta interioară care începuse să facă ravagii în mine nu mi-a mai lăsat niciun răgaz. Nu înțelegeam de ce, după ce am fost așa de fericită la început, mă găseam în așa hal de frustrare. M-am întors spre părintele spiritual al mătușii mele, acea călugăriță tereziană de care am vorbit mai sus. Pe atunci, părintele Amalio Valcarcel era secretarul Generalului Superior al dominicanilor din Roma. În mod providențial, Dumnezeu a permis ca acest preot să se ducă în Spania și să vină să mă vadă în mănăstirea unde mă aflam. I-am spus ce simțeam, adăugînd că aș fi preferat mai degrabă să mor decît să renunț la viața mănăstirească. Răspunsul său foarte simplu m-a ajutat să văd limpede și să iau o decizie finală.

Cu multă compasiune și răbdare, el mi-a zis: „Fiica mea, nu ți se pare că în cursul acestor ani de viață religioasă L-ai cunoscut cît de cît pe Dumne-

zeu?“ În fața răspunsului meu afirmativ, el a continuat: „Atunci nu crezi că Dumnezeu este pentru tine un tată și mamă mai buni decât propriii tăi părinți, și că El nu vrea să te chinuiască? Și dacă te vrea aici, îți va da destulă bucurie și pace ca să-ți permită să perseverezi în viața monahală?“

Disperată, dar nu abandonată

Cu inima zdrobită, am recunoscut că nu voi reuși niciodată să-mi găsesc pacea perseverând în starea mea de călugărie. Părintele Valcarcel s-a însărcinat s-o convingă pe maica stareță să mă lase să mă întorc pentru o vreme la părinții mei, ca să văd care era voia lui Dumnezeu pentru viața mea. Ei au cerut și obținut permisiunea episcopului de Salamanca. Mi s-a dat voie să mă întorc în familie o perioadă limitată, la capătul căreia trebuia să decid fie să mă întorc la mănăstire, fie să cer o dispensă de jurămintele mele prin Curia Pontificală din Roma.*

La anunțul acestei decizii, ai mei au venit imediat să mă caute. Eram în martie 1974. În ziua aceea am crezut că mor. Nu mai simțisem niciodată o durere atât de profundă, o suferință atât de inexprimabilă. Nu mi s-a permis să-mi iau la revedere de la dragile surori lângă care am stat afiția ani. Împreună cu alte două călugărițe, maica stareță m-a însoțit pînă la poarta mănăstirii. Cu o figură rece, ea mi-a dat binecuvîntarea. Vocea ei mai denota o anumită tristețe.

Zgomotul cheilor întoarse în broaște și cel al ușii care se închidea în urma mea erau mai mult decât putea suporta inima mea. Nu puteam crede ce mi se întîmpla: Domnul meu iubit mă lăsa să plec. Eram convinsă că-L abandonasem. Oare nu era El atotputernic? Nu știa oare cît Îl iubeam și cît mă chinuia această despărțire? Oare unde era în clipa aceea? Ca un foc mistuitor din mine însămi, inima mea striga: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?“

Ca să ajung la ieșire, surorile mele au fost nevoite să mă susțină fiecare de cîte o parte, căci picioarele nu mă mai duceau. Nu puteam să vorbesc, ci doar să plîng. Am plecat la Madrid sub un cer întunecat; asemenea unui șuvoi de lacrimi, ploaia învăluia contururile mănăstirii, care s-au șters rapid la orizont. Oare unde era Dumnezeul meu?

Căzută pradă vanității și păcatului meu, eram orbită și nu vedeam că

* Organism guvernamental, administrativ și judiciar al sistemului papal roman – n.ed.

Dumnezeu, în iubirea Sa, mă smulgea din aceea situație ca să-mi ofere salvarea după care aspiram atât de mult! În Deuteronom 32:10-12 se spune: „El l-a găsit într-o țară pustie, într-o singurătate cu urlete înspăimântătoare; El l-a înconjurat, a avut grijă de el, l-a păzit ca pe lumina ochilor, asemenea vulturului care își trezește puii, zboară deasupra micuților lui, își desfășoară aripile, îi ia, îi duce pe penele sale. Numai Domnul l-a condus pe poporul Său, și nu era cu el niciun dumnezeu străin“.

Viața din exterior

Încet, cu greu, la întoarcerea în societate, m-am adaptat la noua mea existență. Eram deconectată de tot și de toți. Mă simțeam agresată de zgomotele din jur și de alte elemente ale vieții cotidiene normale. La 27 de ani eram la fel de imatură ca o adolescentă care încă n-a înfruntat viața. Fără protecția rasei monahale și a „intonării“ regulilor și regulamentelor care răsunau ca niște clopote mănăstirești, eram o pradă ușoară a propriei mele naturi păcătoase care, în toți acești ani, fusese împiedicată să se manifeste printr-o fațadă de „fapte bune“ religioase.

La capătul puterilor, nu știam să discern nimic, și eram incapabilă să mă dirijez singură. În neștiința mea, îmi imaginam că Dumnezeu mă abandonase. M-am răzvrătit atunci contra oricărei reguli, oricărei constrîngeri. Nu mă mai puteam duce nici la biserică. Aceasta nu-mi aducea altceva decît un chin interior care a contribuit la îndepărtarea treptată de orice practică religioasă. Nu mă mai puteam duce la liturghie, la împărtășanie, și nici nu mă mai puteam spovedi. Nu mai reușeam nici măcar să citesc în Biblie. Nimic nu mai părea să aibă sens, și totul mă perturba. Destul de repede, am început să fumez, să beau și să mă îmbrac indecent. Mă ridicam contra propriei mele conștiințe; cel mai adesea, aveam chef să fac ceea ce știam că era contra Legii lui Dumnezeu și a tot ce era moral.

Cu toate acestea, nu pierdusem dorința de a deveni asistentă medicală. De data aceasta, familia m-a ajutat. A trebuit să urmez o școală de asistente medicale de la Barcelona, în nord-estul Spaniei, departe de Madrid și de toți ai mei. Am plecat deci încă o dată și mi-am început studiile. Ele îmi dădeau o mare satisfacție, dar în același timp simțeam că-mi pierd stăpînirea de sine și că mă cufund într-o stare de depresie profundă.

Sfaturi rele

Mi s-a recomandat să consult un psihiatru care era și preot catolic. Din nefericire, leacul a fost mai rău decît boala. Acest om, investit cu o autoritate atît profesională, cît și preoțească, m-a pus în situația cea mai periculoasă pe care am cunoscut-o vreodată. I-am povestit istoria personală, fără să-i ascund că părăsisem mănăstirea. După părerea lui, „terapia“ de care aveam nevoie era „să fiu eu însămî“. „De-a lungul vieții tale“, mi-a zis el, „ai trăit în refulare. În prezent, trebuie să te deschizi. Dă voie instinctelor și dorințelor tale să te facă să te bucuri de plăcerile vieții pe care nu le-ai cunoscut niciodată. Nu ezita să minți, să furi dacă ai chef, să te mîinii la nevoie, fă dragoste, bea, fumează (tot dîndu-mi aceste sfaturi, fuma cu zel), găsește-ți plăcerea cu bărbați și nu rămîne cu nasul în cărți în timpul sfîrșitului de săptămînă. Ieși în oraș și distrează-te. Nu-ți face nicio grijă, nu te gîndi să faci deosebire între ce este păcat și ce nu e. Dacă conștiința te tulbură, aruncă asupra mea toată vinovăția ta, pune-o în contul meu“. „Dar, părinte“, am zis eu, „aceasta este împotriva Legii lui Dumnezeu“. „Nu te îngrijora“, a răspuns el, „este spre binele tău, face parte din tratamentul tău“.

Am petrecut astfel acești ani ca să învăț și să „mă restabilesc“ conform sfaturilor sale, și lucrul acesta m-a costat foarte scump. În timp ce-mi clădeam o carieră, viața mea spirituală și personală se deteriora tot mai mult. Conștiința mea a devenit insensibilă.

Am petrecut o vară la Puerto Rico, la unul din frații mei, și alta în Anglia. Nu lăsăm să treacă nicio ocazie de a mă distra și de „a vedea lumea“. Era un timp de viață depravată și de autodistrugere personală.

O audiență la papă

La sfîrșitul studiilor mele, cînd mi-am obținut diploma, părinții mei mi-au oferit ca răsplată o călătorie în Italia, ca să-l văd pe papa de la Roma. Era în august 1978. Preotul dominican care mă ajutase să părăsesc mănăstirea mă aștepta la sosire, înștiințat de părinții mei. El m-a ajutat să vizitez „orașul sfînt“ și mi-a înmînat un cartonaș care îmi dădea dreptul la o audiență la papă. La drept vorbind, nu aveam niciun chef să mă duc la papă, dar mi-era teamă să nu-l supăr pe acest preot dacă aș fi refuzat. Prin urmare, m-am dus.

De la un capăt la celălalt, am găsit că era un spectacol ridicol. Acest mod de a venera și preamări un simplu om mă dezgusta. Nu reușeam să înțeleg entuziasmul altor persoane din grup. Aș fi vrut să fug cît de departe puteam

de acolo: mi-era rușine de un asemenea dezmăț de lingușire. Chiar dacă n-am luat parte activă la ceremonie, consideram că luxul, fastul, artificiile și toate aceste vorbe găunoase sunt o insultă la adresa lui Dumnezeu și îmi repugnau. Nu aveam decît o dorință: să mă întorc acasă cît mai repede. La Assisi am făcut o spovedanie generală ca să încerc să mă reconcilies cu Dumnezeu și am asistat la liturghie. Dar acest acces de fervoare n-a supra-viețuit revenirii mele în Spania, unde mi-am reînceput vechea viață.

De la Puerto Rico la Republica Dominicană

În această situație, cu atîtea probleme, și căutînd în zadar un loc de muncă stabil ca asistentă medicală, am decis să plec în altă țară, și m-am dus în Puerto Rico, unde fratele meu locuia de mai mulți ani. El s-a oferit să mă găzduiască la el și să mă ajute pînă găsesc de lucru. Încă o dată, cu inima zdrobită, m-am despărțit de părinții mei, de prietenii mei și de țara mea.

Am petrecut cîteva luni dificile pe această frumoasă insulă a Caraibelor. Am încercat să găsesc de lucru și să obțin de la autoritățile americane un permis de ședere definitivă, dar o birocrație complicată a făcut ca ambele obiective ale mele să-mi ia mai mult timp decît mă făcuseră să cred serviciile de imigrație. În final, nu mai aveam dreptul să-mi prelungesc șederea pe teritoriul american, cel puțin pe moment. În disperarea mea, m-am gîndit să mă întorc în Europa, oriunde, și să mă alătur vreunui grup de persoane marginalizate pentru a mă pierde împreună cu ei sau poate pentru a muri. La ce bun să continui lupta? Eram la capătul puterilor.

Fratele meu, știind cîte ceva despre proiectele pe care le aveam în cap, mi-a propus să plec în Republica Dominicană. Era sigur că acolo voi găsi de lucru, căci țara ducea lipsă de asistente medicale. În acest timp, el va continua demersurile care mi-ar permite eventual să obțin un permis de ședere definitiv la Puerto Rico.

Fără mare entuziasm, i-am acceptat propunerea și m-am dus de îndată în Republica Dominicană. Era în septembrie 1978. La Santo Domingo, capitala, mi-am făcut repede cîțiva prieteni și am găsit un post destul de satisfăcător într-una dintre cele mai bune clinici din oraș. Situația mea era mai îmbucurătoare, și-mi regăsisem speranța. Acolo, în această clinică, am făcut pentru prima oară cunoștință cu creștinii autentici. Un cuplu m-a invitat să particip la un studiu biblic și să asist la serviciul divin din biserica lor. Un cult protestant era o noutate pentru mine, o ocazie pe care nu trebuia s-o ratez...

Convinsă cu privire la păcat

În seara zilei de sîmbătă care preceda această invitație, am ieșit ca să iau cina și să dansez cu un prieten, un medic divorțat, care avea cu adevărat chef să profite din plin de această seară. Conștiința îmi spunea să evit acest bărbat, dar în rebeliunea și slăbiciunea mea am acceptat întîlnirea, cu intenția de a mă amuza, la rîndul meu, cît puteam mai bine. Totuși, în zori, în timp ce treceam o stradă, am auzit un „cucurigu“ strident. Tocmai cînta un cocoș. Deodată, am simțit ca o împunsătură de sabie în suflet. Instantaneu, m-am gîndit la Petru și la faptul că L-a renegat pe Iesus. Tulburată, l-am lăsat acolo pe „prietenul“ meu și am luat-o la fugă plîngînd, neștiind unde mă găseam, dar ridicînd ochii spre cer ca să implor ajutorul și iertarea lui Dumnezeu. În străfundul inimii mele am strigat la El: „Salvează-mă! Ajută-mă! Singură, nu voi reuși niciodată. Fără Tine sunt pierdută, Te rog, iartă-mă și salvează-mă!“ Fără să știu, Spiritul Sfînt începuse să lucreze în mine, convingîndu-mă de păcat.

A trebuit să cer informații ca să mă pot întoarce la apartament. După toate sensurile acestui cuvînt, eram pierdută noaptea în mijlocul unui mare oraș. Dar acum, Marele Mîngîietor era cu mine. În ziua următoare, am redevenit stăpînă pe sine și m-am dus la serviciul divin de duminică la care mă invitase acel cuplu creștin. Era vorba despre o biserică baptistă fundamentalistă, recent implantată. Pastorul ei era un misionar american cu numele de Paul Joles. Biserica se strîngea la el acasă, în salon.

Cînd am ajuns, era ora de studiu biblic pentru adulți, și subiectul zilei era: „Spiritul Sfînt“. În dimineața aceea, Dumnezeu Și-a continuat în mine lucrarea de convertire pe care o începuse în timpul nopții. Am putut în sfîrșit să „văd“ și să înțeleg ce rămăsese ascuns ochilor mei în toți acești ani. Prin Cuvîntul Său, El mi-a revelat planul Său de salvare pentru omenire: „Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor; El a fost înmormîntat și a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor“ (1.Corinteni 15:3-4). Prin diferite versete, am înțeles de asemenea că noi toți eram păcătoși (cf. Romani 3:23; Isaia 59:2). Am înțeles că păcatul ne separă de Dumnezeu și că această separare duce inevitabil la moarte și la judecată (Evrei 9:27).

Dar Domnul n-a permis să rămîn acolo. El mi-a arătat că există o soluție în Iesus Cristos. El este Cel care a plătit prețul pentru păcatele noastre și e Calea spre Dumnezeu (cf. 1.Timotei 2:5-6; 1.Petru 3:18). Salvarea este cadoul prețios pe care ni-l oferă grația Sa (cf. Efeseni 2:8-9; Ioan 3:16). În felul

Vălul mi-a căzut de pe ochi

acesta am fost ridicată din întuneric și dusă la lumina Sa minunată, am trecut de la păcat la iertare, de la moarte la viață! Minunată grație a lui Dumnezeu oferită tuturor celor ce cred în Cristos! Această grație m-a regăsit pe mine, oaia pierdută, fiica risipitoare, și m-a readus în brațele Tatălui. Și, în dragostea Sa necondiționată, Tatăl m-a primit.

Cum să descriu ce s-a petrecut în dimineața aceea? Doliul mi-a fost schimbat în bucurie atunci când, cu spiritul zdrobit, am căzut la picioarele lui Iesus. Ca și samariteanca, am fost purificată și mi s-a dat să beau apă vie. Am trecut prin noua naștere care dă viață în

Cristos și am experimentat o libertate care mi-era complet necunoscută pînă atunci. Am înțeles sensul acestor cuvinte ale lui Iesus rostite pe cruce: „Totul s-a îndeplinit“ (Ioan 19:30). Iesus este Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii (Ioan 1:29). El a luat asupra Sa păcatul nostru și a șters totalmente datoria noastră. El este și Marele nostru Preot și marele nostru Mijlocitor.

Vălul mi-a căzut de pe ochi: am înțeles că eram acceptată în Cristos. Pe El dorisem atît de mult să-L cunosc, să-L iubesc și să-L servesc. El este Dumnezeu, potrivit Scripturilor, și El ne-a salvat prin sîngele Său răscumpărător, vărsat odată pentru totdeauna. Deci El nu are deloc nevoie să-L ajutăm cu sacramente sau lucrări omenești, nici cu intermediari precum preotul sau „sfinții“. El ne oferă gratuit salvarea prin grația Sa atotsuficientă, cu condiția de a ne pune încrederea în El.

Astfel am început să fac primii pași în noua viață pe care o aveam în Cristos. Am învățat să studiez Biblia. Am cerut de asemenea botezul biblic și am depus o primă mărturie în public. Pe urmă, am avut pe inimă să scriu o scrisoare lungă unui preot care mă ajutase altădată să ies din mănăstire, ca

să-l înștiințez cu privire la credința mea și la bucuria de a fi călăuzită de Dumnezeu în această viață nouă. De acum, Îi aparțineam lui Cristos, nu unei religii.

Apa vie

Cînd acest pastor care mi-a vestit Cuvîntul lui Dumnezeu a fost chemat în Statele Unite, mi-a dat cel mai bun sfat pe care l-am primit vreodată: „Citește Biblia în fiecare zi, fie că ai chef, fie că nu ai, căci în Cuvîntul lui Dumnezeu vei găsi tot ce-ți trebuie pentru a persevera și crește în Domnul. Vei găsi în ea tot ce ai nevoie“. Am urmat cu fidelitate acest sfat, și niciodată nu l-am găsit împovărător, căci aveam o sete nepotolită de a cunoaște mai bine Scriptura. Lucrul acesta mi-a permis să mă apropiu tot mai mult de Dumnezeu și să-I cunosc voia pentru viața mea. În fiecare an, de la convertirea mea, citesc Biblia de la un capăt la celălalt, și am parte astfel de o mare binecuvîntare.

Dorința mea de a cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu era așa de mare, că am intrat la Institutul Biblic din Quisqueyan din Santo Domingo. El fusese fondat de Larry Dobson, un misionar american care îmi era director. Acolo, am putut să urmez un studiu sistematic al Scripturilor, bucurîndu-mă de privilegiul studierii doctrinelor biblice într-o atmosferă sănătoasă și veselă.

Acest studiu aprofundat al Bibliei mi-a adus o mare pace și un adevărat echilibru emoțional, chiar dacă trebuia să lucrez și să studiez din greu. Dar acest efort era o bucurie și nu o povară. A cunoaște Cuvîntul și a-mi conforma lui viața, ce sursă inepuizabilă de binecuvîntări! Începeam să înțeleg ce voia apostolul Paul să spună cînd afirma:

Cu părinții mei cînd am terminat școala sanitară

Santo Domingo, îngrijindu-se de copiii abandonați

„Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine“ (Galateni 2:20).

Altădată, când eram călugăriță, voiam să îndeplinesc totul cu forțele proprii. Luptam ca să devin mai bună. Voisem să mă sacrific pînă la capăt și să fac isprăvi ca să-L ajut pe Cristos să salveze sufletele pierdute. Mă străduisem să fac totul bine ca să cîștig cerul. Dar, în prezent, viața mi s-a schimbat. Cristos a îndeplinit totul pentru salvarea mea, și El este Cel care mă salvează. El e Cel ce mă conduce ca să fac fapte bune, din iubire pentru El, și nu mai încerc să-I cumpăr favoarea. „Căci noi suntem lucrarea Lui, fiind creați în Cristos Iesus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să le practicăm“ (Efeseni 2:10). Ce bucurie să descopăr lucrul acesta! Mulțumesc, Doamne!

În serviciul Domnului

În cursul celui de-al doilea an de studii la institutul biblic, am simțit chemarea Domnului de a mă consacra în întregime în serviciul Său. După ce mi-am obținut diploma, am căutat să aflu dacă Dumnezeu voia să-L servesc. Le-am făcut o vizită părinților mei din Spania, crezînd că El îmi va deschide poate o ușă în țara mea natală. Dar n-a fost așa. M-am întors deci la Santo Domingo, unde am început să realizez un proiect la care mă gîndeam de mult timp, dar care nu luase încă formă. Mi-am deschis ușa și inima copiilor abandonați sau orfanilor pe care îi găseam în drumul meu. Am intrat în această lucrare cu aprobarea bisericii mele locale și cu a pastorului. „Consiliul de administrare“ era compus din mai multe cupluri din biserică.

Copiii au început să sosească acasă la mine în mod providențial. Unii nu aveau decît cîteva luni; alții, cîțiva ani. După trei ani aveam unsprezece. Cei mai mari aveau 9 ani. Odată cu copiii au venit și presiunile și problemele financiare. Mai mari decît ele erau problemele spirituale și luptele pe care le dădeam cînd mă săturam să fiu singură. Atacurile dușmanului s-au intensificat, dar providența și generozitatea Domnului nostru ne-a ajutat să rezolvăm dificultățile și să ne continuăm lucrarea. Am putut experimenta cu adevărat realitatea acestui cuvînt: „Știu în cine am crezut“ (2.Timotei 1:12).

Dumnezeu este fidel

Mai este un capitol important în această mărturie pe care aș dori să-l împărtășesc cu tine, deoarece el ar putea să-i ajute pe unii să înțeleagă cum face Domnul ca totul să lucreze spre binele celor care Îl iubesc, în toate domeni-

ile vieții. Uneori, când o persoană religioasă precum un catolic părăsește viața „consacrată“ și se întoarce în „lume“, apoi se căsătorește, mulți sunt suferinși și par să creadă că motivele lui erau pur sexuale. Ce trist!

Eu doream să fiu total consacrată Domnului. Catolicismul vorbește despre minunățiile și privilegiile celibatului, de parcă acest mod de viață ar conferi onoruri și virtuți mult superioare celor din viața conjugală. Dar, după convertirea mea la Cristos, Scripturile m-au făcut să înțeleg ce eronate sunt această învățătură și aceste practici.

Încă de la primele pagini, Biblia ne învață că, la creație, Dumnezeu a văzut că tot ce a creat era bun, inclusiv omul. Dar prima dată când a zis că un lucru nu era bun a fost când a văzut că omul era singur! „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit pentru el“ (Geneza 2:18). În tot Vechiul Testament, căsătoria e starea normală a bărbatului și femeii. În Noul Testament, Paul explică faptul că *interzicerea căsătoriei* este una dintre manifestările apostaziei (1.Timotei 4:1-5). Și când el enumeră calificările prezbiterilor, presupune ca ceva de la sine înțeles că aceștia sunt oameni căsătoriți (1.Timotei 3:2).

Cu mult înainte de intrarea mea la mănăstire, ajunsesem să resping orice gând la căsătorie. Am rupt atunci relațiile cu un bărbat cu care eram prietenă, de teamă ca această legătură să nu fie un obstacol pentru iubirea față de Dumnezeu. Fusesem învățată că celibatul era un mod de viață mai pur, mai consacrat, care permitea să-L servești mai bine pe Domnul. Toate acestea păreau foarte nobile, dar nu erau conforme cu Cuvântul lui Dumnezeu! Niciun bărbat, nicio instituție nu are dreptul de a face din celibat condiția obligatorie la exercitarea unei lucrări în Biserică. În Biblie, servii și servele lui Dumnezeu erau în general căsătoriți.

Dacă cineva decide să rămână celibatar, trebuie s-o facă cu toată libertatea și nu sub o constrângere exterioară. Desigur, există excepții, profetul Ieremia de exemplu. Dar lucrul acesta se datora

Ziua cununiei noastre

unui plan special al lui Dumnezeu pentru el: lucrul acesta nu i-a fost impus de vreo instituție, de vreo autoritate omenească. În schimb, religiile păgâne și idolatre din antichitate obligau anumite persoane la celibat. Mai târziu, Biserica Catolică n-a făcut decât să reia aceste practici. Versetele din Matei 19:11-12 arată că cel care decide să rămână celibatar trebuie s-o facă liber, ca răspuns la o vocație specială.

Cu soțul meu drag

De la convertirea mea, cerusem Domnului să-mi dea un soț creștin, un om de bine care să mă protejeze și care să fie pentru mine un conducător spiritual în noua mea viață creștină. An după an, m-am rugat și am așteptat răspunsul Tatălui meu ceresc. O femeie singură nu are o viață ușoară, și ea duce lipsă de siguranță și securitate, mai ales când este departe de familie și când nu are protecția unei biserici sau a unei organizații misionare. Dar eu ajunseseam la 40 de ani și răspundeam de un orfelinat și de unsprezece copii. Oare nu trebuia ca cineva să fie nebun să se căsătorească cu o femeie aflată într-o asemenea situație? S-ar fi putut crede că ceream imposibilul.

Dar Dumnezeu e fidel și plin de bunătate. Încă o dată, El mi-a dovedit iubirea părintească într-un mod incredibil. La peste 6.000 de km depărtare de Santo Domingo îmi pregătise un soț. Într-o zi frumoasă din ianuarie 1990, am primit o scrisoare de la un american necunoscut, care auzise vorbindu-se despre mine într-o biserică din statul său, Oregon. Niște misionari îi vorbiseră despre vizitele lor în Republica Dominicană. Văduv, el trăia singur de cinci ani. În aceeași zi, el s-a decis să-mi scrie. Dorea cu adevărat să facă cunoștință cu mine. Au urmat un schimb de scrisori și câteva conversații telefonice. Trei luni mai târziu, el m-a vizitat la Santo Domingo. Îmi amintesc primele cuvinte pe care i le-am zis la aeroport: „Bine ai venit în viața mea!“ Ne-am atașat profund unul de altul. Siguri fiind că eram în planul lui Dumnezeu, ne-am logodit. Două luni mai târziu, în 22 iunie 1990, ne-am căsătorit la Corvallis, în Oregon. Ce bucurie, ce binecuvântare!

Soțul meu este o manifestare a iubirii lui Dumnezeu în concretul existenței mele. El este pentru mine o protecție și un ghid, un conducător spiritual,

expresia iubirii miloase și tandre a Domnului. Prin această unire, Dumnezeu mi-a transformat viața cotidiană. El a umplut-o din belșug de bucurie, de siguranță și de o pace de nespus. Iată de ce am ținut să menționez acest aspect al vieții mele personale.

Când ascultăm de Cuvîntul lui Dumnezeu și de *tot* sfatul Său, atunci și numai atunci suntem întemeiați pe Stîncă. Noi gustăm bucuria și stabilitatea vieții în Cristos. Și, pe toată durata eternității, noi Îl vom lăuda cu îngerii și cu toți cei care Îi aparțin. Căci Dumnezeu Își împlinește cu fidelitate Cuvîntul (cf. Ioan 3:16 și Ioan 5:24).

În încheiere, aș vrea să spun împreună cu apostolul Paul:

Căci mie nu mi-e rușine de evanghelie: este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea oricui crede, mai întîi pentru evreu, apoi pentru grec, pentru că în ea e revelată dreptitudinea lui Dumnezeu prin credință și pentru credință, potrivit cu ce este scris: Cel drept va trăi prin credință. *Romani 1:16*

Rocio P. Zwirner

Rocio P. Zwirner este în continuare activă în serviciul Domnului. Ea locuiește cu soțul ei în Oregon, Statele Unite

Adresa ei: P.O. Box 703, Dallas OR 97383-0703, Statele Unite

Mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Cristos